

Udvalget peger på 3 punkter, på hvilke rationalisering er tiltrængt:

Det gældende almindelige arbejdskrav, hvorefter medlemmet skal have haft 39 ugers arbejde i de sidste 4 år, er administrativt besværligt, da det er vanskeligt at holde rede på arbejdsforholdene inden for så lang en forudgående periode som 4 år; en forkortelse af 4 års perioden ville i øvrigt akcentuere formålet med arbejdskravet.

Endvidere peges på, at den gældende regel om, at der højst kan udbetales dagpenge for 270 dage i et understøttelsesår (perioden 1. oktober-30. september), indebærer, at dagpengeudbetalingens maksimale udstrækning beror på tidspunktet for ledighedens indtræden.

Endelig gør udvalget opmærksom på, at reglen i gældende lovs § 18, stk. 2; hvorefter dagpenge højst kan udbetales til et medlem for 270 dage i 4 understøttelsesår i træk, er uden reelt indhold, da et medlem, som i 3 understøttelsesår har fået dagpenge for 270 dage, ikke i det følgende år kan få dagpenge af dette omfang på grund af arbejdskravet.

Udvalget foreslår herefter følgende regler:

1) Den periode, over hvilken arbejdskravet vurderes, forkortes fra 4 til 3 år.

2) Det gældende arbejdskrav på 39 uger (i 4 årsperioden) ændres til 26 uger inden for den foreslåede periode på 3 år.

Herom bemærkes, at arbejdskravet før den ændring af loven, som skete ved lov nr. 40 af 22. februar 1967, efter de dagældende bestemmelser i lovens § 15 A, stk. 1, jfr. lovbekendtgørelse nr. 238 af 27. juni 1962, skulle fastsættes i vedtægten til 26 ugers arbejde i de sidste 3 år eller til 39 ugers arbejde i de sidste 4 år eller — hvad der dog forudsatte ministerens godkendelse — til 52 ugers arbejde i de sidste 5 år. Ved loven af 22. februar 1967 blev den anden af de nævnte 3 muligheder indført som generel regel, medens udvalgets forslag betyder, at den førstnævnte af de 3 muligheder skal gælde. Det må antages, at det nu gældende arbejdskrav i gennemsnit virker noget lempeligere for medlemmerne, end den foreslåede regel vil gøre.

3) Det særlige arbejdskrav, som efter gældende lovs § 16, stk. 1, normalt stilles, første gang dagpenge udbetales til et medlem, bortfalder.

4) De gældende strenge arbejdskrav, som nu stilles som vilkår for generhvervelse af ret til dagpenge i tilfælde, hvor retten er bortfaldet som følge af, at medlemmet ikke har opfyldt det almindelige arbejdskrav (efter lovens § 18, stk. 3: Krav om 39 ugers arbejde inden for 18 måneder efter dagpengerettens bortfald) lempes, således at der kræves

26 ugers arbejde inden for de sidste 18 måneder; men der skal herved kunne medregnes arbejdsperioder, som ligger før dagpengerettens bortfald.

5) De særlige arbejdskrav, som nu efter lovens § 18, stk. 4, gælder for ikke-forsørgere under 22 år, tilpasses de før nævnte ændringer af arbejdskravet for andre medlemmer, men udvides til at gælde for alle medlemmer under 22 år, uanset forsørgerstatus.

6) Den gældende begrænsning for udbetaling af dagpenge til et maksimalt antal dage pr. år bortfalder. Begrænsning af dagpengeudbetalingen vil herefter alene hænge sammen med arbejdskravet.

7) For deltidsforsikrede medlemmer foreslås der fastsat tilsvarende regler om arbejdskrav, som er nævnt i punkt 1-5, dog at kravet om omfanget af hidtidigt arbejde for disse medlemmer foreslås fastsat til 17 uger, d. v. s. omtrentlig svarende til $\frac{2}{3}$ af det arbejdskrav, som gælder for de øvrige medlemmer.

Om baggrunden herfor bemærkes, at man efter praksis udregner omfanget af et medlems hidtidige arbejde på den måde, at en uge, hvori medlemmet har haft arbejde i mindre end fuld arbejdstid, ikke tæller som fuld uge til opfyldelse af arbejdskravet, men kun medregnes med en til arbejdstiden i ugen svarende brøkdel.

Denne praksis forudsætter udvalget fortsat anvendt, både for deltidsforsikrede og for andre medlemmer, også uanset den lempelse i adgangen til medlemskab af forsikringen, som er omtalt foran under punkt F, nr. 4.

Er den fulde, sædvanlige arbejdstid i faget $42\frac{1}{2}$ time pr. uge, svarer arbejdskravet på 17 uger for deltidsforsikrede til en faktisk ansættelsestid på ca. 24 uger, hvis medlemmet har en arbejdstid på 30 timer ugentlig, og en faktisk ansættelsestid på godt 36 uger, hvis arbejdstiden er 20 timer ugentlig.

H. Ud fra bl. a. hensynet til at opnå stabilitet i medlemskabet af forsikringen finder udvalget det påkrævet at fastholde den nu efter lovens § 16, stk. 1, gældende hovedregel, hvorefter ret til dagpenge først opnås efter 12 måneders nydende medlemskab.

Derimod finder udvalget, at der er et behov for at lempe reglerne med henblik på at støtte den for tiden foregående strukturændring, som er karakteriseret ved, at grupper af personer overgår fra selvstændig virksomhed til erhverv ved lønarbejde. Men også for andre grupper af personer, som hidtil har været afskåret fra at blive arbejdsløshedsforsikret, f. eks. under deltagelse i uddannelse, kan kravet om 12 måneders medlemskab virke unødigt restriktivt for den enkelte og tillige mindre påkrævet ud fra de hensyn, som fører til, at kravet om 12 måneders